ONDINE

David Aaron CARPENTER
Vladimir ASHKENAZY

Helsinki Philharmonic Orchestra

BERLIOZ
Harold in Italy

PAGANINI
Sonata per la Gran Viola e Orchestra

HECTOR BERLIOZ (1803–1869)

1	**Overture to Béatrice et Bénédict, Op. 27**	**7’58**
2	**Harold in Italy (Symphony with Viola obbligato), Op. 16**	**43’19**
2	I. Harold in the Mountains. Scenes of melancholy, happiness and joy.*	15’59
3	II. Procession of Pilgrims singing the evening hymn.	8’21
4	III. Serenade of an Abruzzi-mountaineer to his sweetheart.	6’41
5	IV. The Brigand’s Orgies. Reminiscenses of the preceding scenes.	12’15

**the present recording features a more virtuoso soloist part originally written for Paganini’s execution of this movement.*

NICOLÒ PAGANINI (1782–1840)

Sonata per la Gran Viola e Orchestra, Op. 35 — 12’54

6	I. Introduzione. Larghetto – Recitativo a piacere	3’18
7	II. Cantabile Andante Sostenuto	3’16
8	III. Tema (Andantino) e variazioni I–III	6’19

DAVID AARON CARPENTER, viola (2–8)
Helsinki Philharmonic Orchestra
VLADIMIR ASHKENAZY, conductor

Publisher: © 2001 Schott Musik International (Paganini)
Recordings: Finlandia Hall, Helsinki, April 13–16, 2011
Recorded at 24-bit/96kHz
Executive Producer: Reijo Kiilunen
Recording Producer: Seppo Siirala
Recording Engineer: Enno Mäemets – Editroom Oy
℗ 2011 Ondine Oy, Helsinki

© 2011 Ondine Oy, Helsinki
Booklet Editor: Jean-Christophe Hausmann
Artist Photos: Jukka Lehtinen
Design: Eduardo Nestor Gomez

This recording was produced with support from the Finnish Performing Music Promotion Centre (ESEK).

The virtuosity of the Genoese violinist Nicolò Paganini (1782–1840) was such that some suspected him of being in league with the Devil. His swarthy, wild appearance and canny showmanship added to the legend. As a person, he was often represented as less than admirable; yet his dealings with Hector Berlioz (1803–69) showed that beneath the sinister exterior there beat a real heart. Of all the great musical talents of the early nineteenth century, Berlioz was the most embattled, constantly at odds with the French Establishment. It is to Paganini's credit that he diligently attended the younger man's concerts, tried to commission from him the work that became *Harold in Italy*, and ultimately gave him some much-needed cash.

The seeds of *Harold in Italy*, Berlioz's second symphony, were sown when he finally won the Prix de Rome in 1830, after several attempts, and went to study in the Eternal City. He travelled around the country when he was able, and in Genoa searched unsuccessfully for Paganini's birthplace. He had a book of Lord Byron's poems with him and was much taken with both *Don Juan* and *Childe Harold's Pilgrimage*. He and Paganini actually met after Berlioz's Paris concert on 9 December 1832, when the composer was accosted by 'a man with flowing hair, piercing eyes and a strange ravaged countenance, a creature haunted by genius, a Titan among giants' – in his Memoirs Berlioz placed this encounter after his similar concert of a year later, a memory slip pinpointed by his biographer David Cairns. What did happen four weeks after the 1833 concert, at which Paganini was again present, was that the violinist called on Berlioz with a commission. He had been lent a magnificent 1731 Stradivari viola and wanted something to play on it. The publicity-conscious Berlioz duly announced that he was writing 'The last Moments of Mary Stuart, dramatic fantasy for orchestra, chorus and solo viola' and that Paganini would be the soloist. Somehow the Mary Queen of Scots project metamorphosed into a symphony with viola obbligato; but when Paganini saw the sketch for the opening movement, he was aghast to see so many rests in the viola part and said: 'That's no good. There's not enough for me to do here. I should be playing all the time.' In truth Berlioz had gone a little way towards trying to please Paganini, writing some virtuoso passagework for the viola; but when he realised that his scheme would never please the great man, he cut these passages. Going back to the original sketch of the Allegro, David Aaron Carpenter has reinstated them for this recording.

'My idea,' Berlioz wrote, 'was to write a series of orchestral scenes in which the solo viola would be involved, to a greater or lesser extent, like an actual person, retaining the same character throughout. I decided to give it as a setting the poetic impressions recollected from my wanderings in the Abruzzi, and

to make it a kind of melancholy dreamer in the style of Byron's *Childe Harold*.' At a stroke Berlioz, who had little experience of writing for solo strings, had intuited what set the viola apart from the violin and cello – its rather plaintive, elegiac tone. From his overture *Rob Roy* he borrowed the motto theme that recurs throughout the symphony, 'but with the difference', as he wrote, 'that whereas the theme of the *Symphonie fantastique*, the *idée fixe*, keeps obtruding like an obsessive idea on scenes that are alien to it and deflects the current of the music, the Harold theme is superimposed on the other orchestral voices so as to contrast with them in character and tempo without interrupting their development'. The symphony opens quietly, creating a sense of expectancy, and the motto is heard from the orchestra before being taken up by the viola. Both soloist and orchestra participate in a faster theme and the working-out is masterly, the viola returning towards the end of the movement. The Pilgrims' March might be thought to have been inspired by a religious procession, but in fact Berlioz had been disappointed by the Corpus Christi procession he had seen in Rome, and the 'pilgrims' were rural reapers whom he had heard chanting evening prayers as they returned to their villages from the fields. At the end of this movement the solo viola plays *sul ponticello*, an eerily atmospheric effect. Rather than a scherzo, Berlioz next provides a Serenade, featuring the orchestral woodwind in the roles of *pifferari* – wandering rustic musicians. The orgiastic finale opens rowdily but the solo viola is twice allowed to comment before the unbridled orgy breaks out. The pilgrims' procession returns quietly towards the end, along with the viola, as if to rebuke the brigands, but the latter have the last word. The symphony was first heard at Berlioz's concert at the Paris Conservatoire on 23 November 1834: Narcisse Girard conducted and the viola was played by Christian Urhan, a violinist friend of Berlioz who was regarded as the finest exponent of the viola and viola d'amore in France. When Paganini heard the work, on 16 December 1838, he went up on stage, caught Berlioz at the orchestra door and, unable to speak owing to throat cancer, got his son Achille to say: 'My father says he is so moved and overwhelmed, he could go down on his knees to you.' Two days later, when Berlioz was in bed with a chill, Achille delivered a cheque for 20,000 francs from his father with a note saying: 'Beethoven being dead, only Berlioz could make him live again.'

Meanwhile, back in 1834, realising that *Harold in Italy* would not provide the opportunity he craved, Paganini wrote his own display piece with orchestra, a concise *Sonata per la Gran Viola*. After an orchestral Larghetto, the viola ruminates in a Recitativo, then a bridge passage leads to the *bel canto*-style Cantabile, derived from one of Paganini's sonatas for violin and guitar. The most substantial movement is the set of virtuosic variations on a jaunty theme – also taken from a violin and guitar sonata

– calling for much use of harmonics by the soloist. Paganini himself gave the première on 28 April 1834, at the Hanover Square Rooms in London. David Aaron Carpenter sticks to what Paganini wrote, feeling that it is unnecessary to add ornamentation. 'Paganini was enamoured of the viola as a solo instrument,' he says. 'The *Sonata* displays Paganini's highest virtuosic writing for this instrument.'

Paganini had been dead for 20 years when Berlioz began work in 1860 on his final opera *Béatrice et Bénédict*, a jeux d'esprit based on Shakespeare's *Much Ado About Nothing* but focusing on the relationship between the two main characters. Always fascinated by Shakespeare, he had twice before contemplated an opera based on this play, and a commission from Baden-Baden made it a reality. The overture, which was written last, is based on six numbers from the score and gives the strings plenty of triplets to play. We are left in no doubt that a comedy is to follow.

Tully Potter

David Aaron Carpenter

Recipient of the 2011 Leonard Bernstein Award and winner of the 2010 Avery Fisher Career Grant, David has emerged as one of the world's most promising young artists. Since making his debut in 2005 with The Philadelphia Orchestra and conductor Christoph Eschenbach, David has performed with leading musicians and orchestras in the United States and Europe which include the Philharmonia Orchestra, Dresden Staatskapelle, Helsinki Philharmonic Orchestra, NDR Sinfonieorchester, and the Lucerne Symphony Orchestra.

His first recording released in 2009 featured the Elgar Cello Concerto (arranged for the viola by Lionel Tertis/David Aaron Carpenter) and the Schnittke Viola Concerto with the Philharmonia Orchestra and Christoph Eschenbach. The disc received much international acclaim and accolades such as 'Editor's Choice' by Gramophone.

As a chamber musician, David has collaborated with such renowned artists as Emanuel Ax, Sarah Chang,

Leonidas Kavakos, Gidon Kremer, Yo-Yo Ma, Julian Rachlin, Dmitry Sitkovetsky, Jean-Yves Thibaudet, and Yuja Wang. He is a regular guest artist at the Schleswig-Holstein and Verbier Music Festivals.

David was born in New York in 1986 into a family of musical siblings. He began his studies on the violin at age six and later on the viola at the age of 11 and pursued both instruments at the pre-college divisions of the Juilliard and Manhattan Schools of Music in New York. David continued his studies with distinguished viola pedagogues Yuri Bashmet, Roberto Díaz, Nobuko Imai, and Pinchas Zukerman. In 2004, David was presented with the Presidential Gold Medal at a performance in Washington's Kennedy Center subsequent to his winning the first ever Gold Award from the National Foundation for the Advancement of the Arts (NFAA). In 2005, David was the First Prize winner of the Greenfield Young Artists Competition, and in 2006 he won the highly coveted First Prize at the Walter E. Naumburg Viola Competition. In June 2007, David became the first American protégé for the Rolex Mentor and Protégé Arts Initiative with mentor Pinchas Zukerman.

David plays on a viola made by Michele Deconet, Venice (1766) known as the "Ex-Hamma." In addition to his musical accomplishments, David received his Bachelor of Arts degree in Political Science and International Relations from Princeton University in 2008.

www.davidaaroncarpenter.com

Helsinki Philharmonic Orchestra

The oldest professional symphony orchestra in the Nordic countries was founded as the Helsinki Orchestral Society by the young Robert Kajanus, its first Chief Conductor, in 1882. Well known today for its tradition of performing Sibelius, the Helsinki Philharmonic Orchestra gave the first performances of many of Sibelius's major works, often with the composer himself conducting. The orchestra undertook its first foreign tour to the Universal Exposition in Paris in 1900 and since then has visited most European countries, in addition to visiting the USA and Japan, both on four occasions. Since 2008, John Storgårds has been the orchestra's Chief Conductor, succeeding Leif Segerstam who received the title of Emeritus

Chief Conductor. The list of previous chief conductors also includes Paavo Berglund and Okko Kamu. The Helsinki Philharmonic Orchestra and Ondine have maintained a long-standing exclusive partnership involving for example an edition of the complete Sibelius symphonies under the direction of Leif Segerstam.

www.helsinkiphilharmonicorchestra.fi

Vladimir Ashkenazy

One of the few artists who has combined a successful career as a pianist and conductor, Vladimir Ashkenazy first came to prominence on the world stage in the 1955 Chopin Competition in Warsaw and as first prize winner of the Queen Elisabeth Competition in Brussels in 1956. Since then he has built an extraordinary career, not only as one of the most outstanding pianists of the 20th century, but as an artist whose creative life encompasses a vast range of activities and continues to offer inspiration to music-lovers across the world.

Conducting has formed the largest part of his activities for the past 25 years. Formerly Chief Conductor of the Czech Philharmonic (1998–2003), and Music Director of NHK Symphony Orchestra in Tokyo (2004–2007), he assumed the new position of Principal Conductor and Artistic Advisor to the Sydney Symphony Orchestra in January 2009. Vladimir Ashkenazy maintains strong links with a number of other major orchestras with whom he has built special relationships over the years, including the Philharmonia Orchestra, Cleveland Orchestra, San Francisco Symphony, Deutsches Symphonie Orchester Berlin, and Helsinki Philharmonic Orchestra.

Vladimir Ashkenazy is featured on several Ondine releases; he has recorded Dvořák's Symphony No. 9 'From the New World' and works by Richard Strauss with the Czech Philharmonic, Bruckner's Symphony in F minor with the DSO Berlin, and works by Martinů with Sinfonieorchester Basel. His recordings with the Helsinki Philharmonic Orchestra include Josef Suk's *Asrael* Symphony and Rautavaara's Third Piano Concerto 'Gift of Dreams,' commissioned by Ashkenazy as a concerto which he could conduct from the piano.

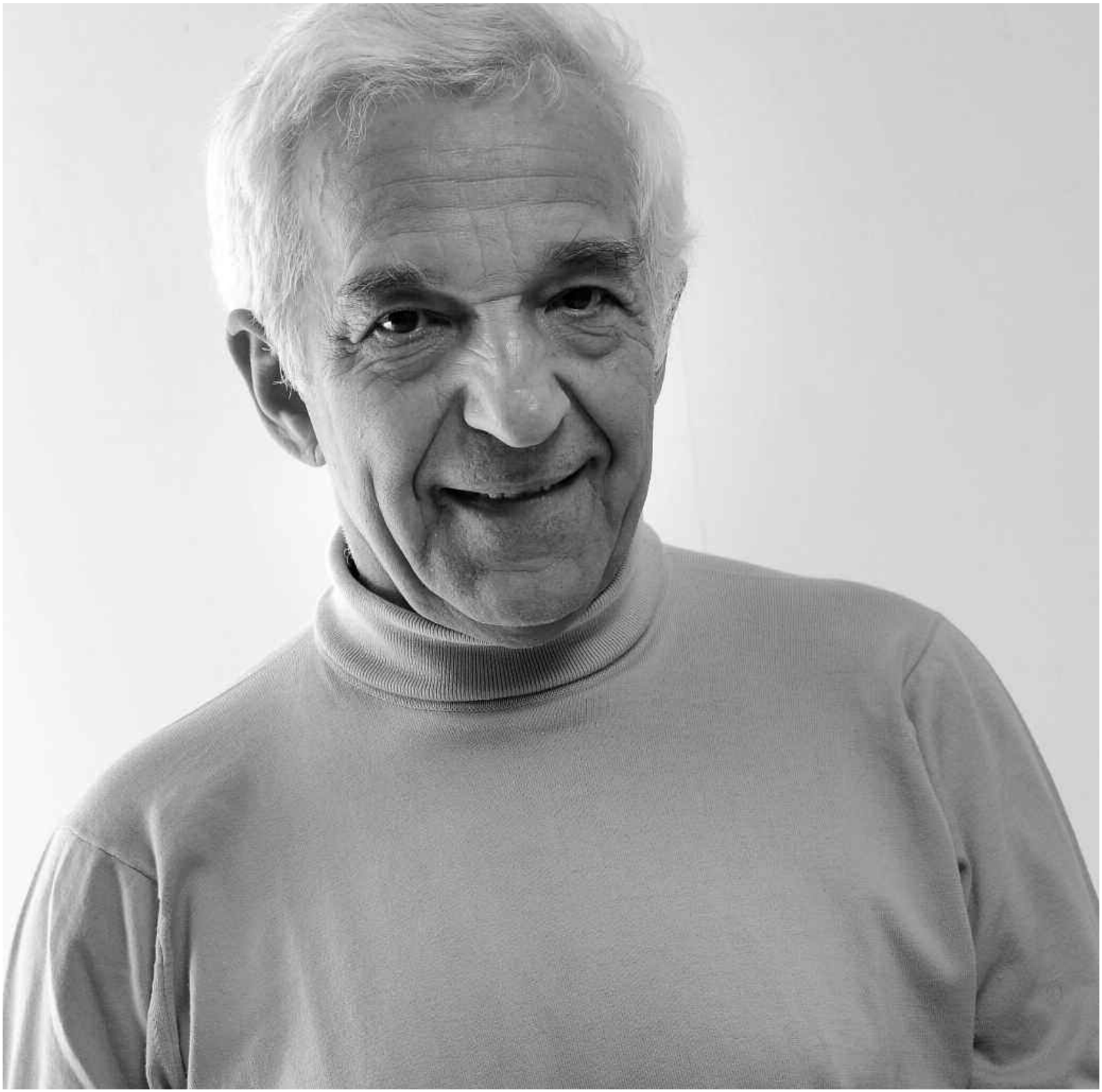

Genovassa syntynyt viulisti Nicolò Paganini (1782–1840) oli virtuoositaidoiltaan niin huikea, että hänen epäiltiin jopa myyneen sielunsa paholaiselle. Hänen tummanpuhuva ja hurja ulkonäkönsä ruokki huhuja, ja hän otti suvereenina show-miehenä esiintymisissään maineestaan kaiken irti. Hänen persoonallisuuttaan kuvataan usein vähemmän miellyttäväksi, mutta hänen aulis tukensa säveltäjä Hector Berliozille (1803–1869) osoittaa, että pahaenteisen ulkokuoren alla oli loppujen lopuksi hyvä sydän. Berlioz oli 1800-luvun alkupuolen suurista muusikkolahjakkuuksista kovaosaisimpia, sillä hän oli jatkuvasti sotajalalla Ranskan kulttuuripiirien kanssa. Paganini kävi uskollisesti nuoren miehen konserteissa, yritti tilata häneltä sävellyksen, josta sittemmin tuli *Harold Italiassa*, ja tuki häntä myös rahallisesti.

Harold Italiassa on Berlioz'n toinen sinfoniamuotoinen teos. Sen alkuitu syntyi opintomatkalla Roomaan Berlioz'n lopulta voitettua Prix de Rome -palkinnon useiden yritysten jälkeen vuonna 1830. Hän matkusteli ympäri Italiaa aina tilaisuuden tullen, ja Genovassa hän yritti löytää Paganinin syntymäkodin, kuitenkin tuloksetta. Hänellä oli mukanaan kokoelma Lordi Byronin runoja, ja häneen tekivät voimakkaan vaikutuksen runot *Don Juan* ja *Childe Harold's Pilgrimage* (Harold-lapsen pyhiinvaellus). Berlioz tapasi lopulta Paganinin Pariisissa sävellyskonserttinsa jälkeen 9. joulukuuta 1832; hän kuvaa muistelmissaan, kuinka hänen puheilleen tuli "liehuvatukkainen mies, jolla oli pistävät silmät ja oudot, paljon kärsineet kasvot, nerouden riivaama olento, titaani jättiläisten joukossa". Berlioz mainitsee tapaamisen ajankohdaksi vuoden 1833 sävellyskonserttinsa, mutta elämäkerturi David Cairns on osoittanut tämän muistivirheeksi. Sen sijaan neljä viikkoa vuoden 1833 sävellyskonsertin jälkeen Paganini tarjosi Berlioz'lle sävellystilausta. Kuuluisa viulisti oli saanut lainaksi suurenmoisen Stradivari-alttoviulun vuodelta 1731 ja halusi uuden teoksen soitettavaksi sillä. Berlioz ymmärsi oitis hankkeen julkisuuspotentiaalin ja ilmoitti säveltävänsä teosta nimeltä "Maria Stuartin viimeiset hetket, dramaattinen fantasia orkesterille, kuorolle ja alttoviululle", jonka kantaesityksessä solistina olisi Paganini. Pian kuitenkin Skotlannin kuningatar tipahti sävellysprojektista pois, ja projekti muuttui sinfoniaksi, jossa oli alttoviuluobligato. Kun Paganini näki ensimmäisen osan luonnoksen, hän kauhistui alttoviuluosuuden runsaita taukoja ja sanoi: "Ei tämä käy. Tässä ei ole minulle tarpeeksi tekemistä. Minun pitäisi soittaa koko ajan." Berlioz oli kylläkin pyrkinyt miellyttämään Paganinia kirjoittamalla eräitä virtuoositaitoja vaativia jaksoja alttoviululle, mutta kun hän tajusi, ettei hänen lähestymistapansa tulisi mitenkään kelpaamaan maestrolle, hän poisti nämäkin. Tätä levytystä varten David Aaron Carpenter on ottanut nämä jaksot uudelleen mukaan Allegro-osan alkuperäisen luonnoksen pohjalta.

Berlioz kirjoitti: ”Ajatukseni oli säveltää sarja orkesterikohtauksia, joissa alttoviulu olisi mukana kuin henkilöhahmo, samassa roolissa kautta koko teoksen. Päätin tehdä teoksesta sarjan runollisia vaikutelmia matkoistani Abruzzissa, eräänlaisen melankolisen uneksijan vaeltelun Byronin *Childe Harold* -runon tapaan.” Berlioz, jolla oli hyvin vähän kokemusta soolojousille kirjoittamisesta, oli kerrasta ymmärtänyt oleellisen tekijän, joka erottaa alttoviulun viulusta ja sellosta: sen haikea, eleginen sointi. Hän lainasi omasta *Rob Roy* -alkusoitostaan moton, josta tuli sinfonian kantava aihe. ”Erona on kuitenkin,” hän kirjoitti, ”että siinä missä *Fantastisen sinfonian* johtoaihe, *idée fixe*, tunkeutuu pakkomielteisen toisteisesti kohtauksiin, joihin se ei kuulu ja joissa se vie musiikin sivupoluille, Haroldin teema tuo kontrastia orkesterin teemoihin karaktäärinsä ja temponsa kautta mutta ei häiritse niiden kehittelyä.”

Sinfonia alkaa hiljaisesti ja odottavasti, ja orkesteri esittelee motto-teeman ennen kuin alttoviulu ottaa sen omakseen. Nopeamman teeman esittelyyn osallistuvat sekä solisti että orkesteri, ja kehittely on mestarillista. Alttoviulu palaa etualalle osan loppupuolella. Pyhiinvaeltajien marssin innoituksena voisi kuvitella olevan uskonnollisen kulkueen, mutta itse asiassa Berlioz oli ollut hyvin pettynyt Roomassa näkemäänsä Corpus Christi -kulkueeseen, ja tässä ”pyhiinvaeltajat” ovatkin sadonkorjaajia, joiden Berlioz kuuli lausuvan iltarukouksiaan palatessaan pellolta. Osan lopussa alttoviulu soittaa aavemaisella *sul ponticello* -sointiteholla. Scherzon sijaan seuraavana osana on Serenade, jossa orkesterin puupuhaltimet toimittavat kiertelevän maalaispuhallinorkesterin virkaa (*pifferari*). Orgastinen finaali alkaa riehakkaasti, mutta alttoviulu pääsee kommentoimaan tapahtumia pariin otteeseen ennen kuin varsinaiset orgiat alkavat. Pyhiinvaeltajien marssi palaa musiikin hiljentyessä osan loppupuolella, ja alttoviulu tuntuu moittivan äänekkäitä juhlijoita. Juhlinta kuitenkin pääsee niskan päälle voitokkaassa päätöksessä.

Sinfonia kantaesitettiin Berlioz’n sävellyskonsertissa Pariisin konservatoriossa 23. marraskuuta 1834. Esityksen johti Narcisse Girard, ja alttoviulusolistina oli Christian Urhan, Berlioz’n tuntema viulisti, jota pidettiin koko Ranskan hienoimpana alttoviulun ja viola d’amoren soittajana. Kun Paganini kuuli teoksen 16. joulukuuta 1838, hän nousi näyttämölle ja tavoitti Berlioz’n orkesterin sisäänkäynnillä. Hän ei itse kyennyt puhumaan kurkkusyöpänsä vuoksi, mutta hänen poikansa Achille lausui: ”Isäni on niin liikuttunut ja vaikuttunut, että hän voisi langeta polvilleen eteenne.” Kaksi päivää myöhemmin Berlioz’n maatessa vilustuneena vuoteessa Achille toi hänelle isältään 20 000 frangin shekin, jonka saatekirjeessä luki: ”Beethoven on kuollut, ja vain Berlioz saa hänen henkensä elämään.”

Palataan kuitenkin vielä vuoteen 1834. Kun Paganini ymmärsi, ettei *Harold Italiassa* olisi hänelle sopiva näytösnumero, hän sävelsi itse lyhyen teoksen alttoviululle ja orkesterille, *Sonata per la Gran Viola.* Orkesteri aloittaa Larghetto-osalla, jota seuraava alttoviulun resitatiivimietiskely johtaa suoraan bel canto -tyyliseen Cantabile-osaan. Tämä perustuu erääseen Paganinin viululle ja kitaralle säveltämään sonaattiin. Teoksen merkittävin osa on sen päättävä taiturimainen variaatiosarja pirteästä teemasta, joka niin ikään on peräisin aiemmasta sonaatista viululle ja kitaralle. Finaalissa solistille on kirjoitettu runsaasti huiluääniä. Paganini itse kantaesitti teoksen Hanover Square Rooms -salissa Lontoossa 28. huhtikuuta 1834. Tässä levytyksessä David Aaron Carpenter noudattaa Paganinin kirjoittamaa stemmaa, sillä hänestä ornamenttien lisäily on turhaa. ”Paganini oli viehättynyt ajatukseen alttoviulusta soolosoittimena,” hän sanoo. ”*Sonata* edustaa hänen taiturillisuutensa huippua tällä soittimella.”

Berlioz’n aloittaessa viimeistä oopperaansa *Béatrice et Bénédict* vuonna 1860 Paganini oli ollut kuolleena jo kaksi vuosikymmentä. Ooppera perustuu Shakespearen näytelmään *Much Ado About Nothing* (Paljon melua tyhjästä), keskittyen pääparin romanssiin. Berlioz ihaili Shakespearea ja oli suunnitellut nimenomaan tähän näytelmään perustuvaa oopperaa jo kaksi kertaa aiemmin; Baden-Badenista tullut tilaus tarjosi vihdoin mahdollisuuden saattaa työ valmiiksi. Alkusoiton Berlioz sävelsi viimeisenä, käyttäen materiaalia kuudesta oopperan numerosta. Alkusoitto kuuluu selkeästi komediaan: se on pirteä ja sisältää paljon nopeita trioleja jousilla.

Tully Potter
(Suomennos: Jaakko Mäntyjärvi)

David Aaron Carpenter

David Aaron Carpenter on maailman lupaavimpia nuoria taiteilijoita, joka voitti Leonard Bernstein -palkinnon Schleswig-Holsteinin musiikkijuhlilla vuonna 2011 ja sai Avery Fisher Career Grant -apurahan vuonna 2010. Hän teki ensiesiintymisensä Christoph Eschenbachin johtaman Philadelphia Orchestran kanssa vuonna 2005 ja on siitä pitäen esiintynyt USA:n ja Euroopan huomattavimpien muusikkojen ja orkesterien kanssa, joihin lukeutuu muun muassa Helsingin kaupunginorkesteri, Philharmonia Orchestra, Staatskapelle Dresden, NDR-sinfoniaorkesteri Hampurissa ja Luzernin sinfoniaorkesteri.
Hänen vuonna 2009 julkaistu ensilevytyksensä sisälsi Elgarin sellokonserton (alttoviululle sovittanut Lionel Tertis ja solisti itse) ja Schnittken alttoviulukonserton.
Orkesterina oli Philharmonia Orchestra ja kapellimestarina Christoph Eschenbach. Levy sai runsaasti kansainvälistä huomiota ja kiitosta, mm. Gramophone-lehden ”Editor’s Choice” -maininnan.
David Aaron Carpenterin kamarimusiikkikumppaneita ovat olleet mm. Emanuel Ax, Sarah Chang, Leonidas Kavakos, Gidon Kremer, Yo-Yo Ma, Julian Rachlin, Dmitry Sitkovetsky, Jean-Yves Thibaudet ja Yuja Wang. Hän esiintyy säännöllisesti kamarimuusikkona Schleswig-Holsteinin ja Verbierin musiikkijuhlilla.
David Aaron Carpenter syntyi musikaaliseen perheeseen New Yorkissa vuonna 1986. Hän aloitti viuluopinnot kuusivuotiaana ja siirtyi alttoviuluun 11-vuotiaana. Hän opiskeli molempia soittimia Juilliard-musiikkioppilaitoksen ja Manhattanin musiikkikoulun nuoriso-osastoilla ja jatkoi sitten opintojaan merkittävien alttoviulupedagogien johdolla (Yuri Bashmet, Roberto Diaz, Nobuko Imai, Pinchas Zukerman). Vuonna 2004 hän sai presidentin kultamitalin esiintymisestään Kennedy Centerissä Washington DC:ssä voitettuaan kansallisen taiteiden edistämissäätiön (National Foundation for the Advancement of the Arts, NFAA) ensimmäisen kultapalkinnon. Vuonna 2005 hän voitti 1. palkinnon Greenfieldin nuorten taiteilijoiden kilpailussa, ja vuonna 2006 hän voitti tavoitellun 1. palkinnon Walter E. Naumburg -alttoviulukilpailussa. Kesäkuussa 2007 hänestä tuli ensimmäinen Rolex Mentor and Protégé -taidealoitteen amerikkalainen jäsen, opettajanaan Pinchas Zukerman.
David Aaron Carpenterin soitin on Michele Deconet’n Venetsiassa vuonna 1766 rakentama alttoviulu. Musiikin alan saavutustensa lisäksi hän on suorittanut kandidaatin tutkinnon (BA) valtiotieteiden ja kansainvälisten suhteiden alalta Princetonin yliopistossa vuonna 2008.

www.davidaaroncarpenter.com

Helsingin kaupunginorkesteri

Helsingin kaupunginorkesteri on Pohjoismaiden vanhin ammattimainen sinfoniaorkesteri. Sen alkuituna oli Robert Kajanuksen vuonna 1882 perustama Helsingin orkesteriyhdistys. Tuolloin 26-vuotias Kajanus oli orkesterin ylikapellimestarina viisi vuosikymmentä ja kehitti sen täysimittaiseksi sinfoniaorkesteriksi. Orkesteri tunnetaan erityisesti vahvasta Sibeliustraditiostaan, ja säveltäjä itse johti useiden teostensa kantaesitykset. Vuoden 1900 Pariisin maailmannäyttelyyn suuntautuneesta debyyttikiertueesta alkaen orkesteri on vieraillut säännöllisesti ulkomailla, esiintyen useimmissa Euroopan maissa ja mm. neljästi sekä Yhdysvalloissa että Japanissa. Viulisti-kapellimestari John Storgårds on toiminut orkesterin päävierailijana syksystä 2003 ja aloitti nelivuotiskautensa HKO:n 12. ylikapellimestarina syksyllä 2008. Helsingin kaupunginorkesteri levyttää yksinoikeudella Ondine-yhtiölle; tämän pitkäaikaisen yhteistyön tuloksia on mm. Sibeliuksen sinfonioiden kokonaislevytys Leif Segerstamin johdolla.

www.helsinginkaupunginorkesteri.fi

Vladimir Ashkenazy

Vladimir Ashkenazy saavutti maailmanmainetta voitettuaan ensi palkinnon vuoden 1955 Varsovan Chopin-pianokilpailussa sekä vuoden 1956 Brysselin Queen Elisabeth -kilpailussa. Sittemmin hän on luonut poikkeuksellisen hienon uran paitsi kiitettynä pianistina myös muilla aloilla aktiivisena säveltaiteilijana, joka inspiroi kuulijoita ympäri maailmaa.
Viimeisten 20 vuoden aikana hän on keskittynyt orkesterinjohtoon. Hän oli Tšekin filharmonian ylikapellimestari 1998–2003 ja Tokion NHK-sinfoniaorkesterin musiikillinen johtaja 2004–2007. Tammikuussa 2009 hän aloitti Sydneyn sinfoniaorkesterin uudessa ylikapellimestarin ja taiteellisen neuvonantajan virassa. Ashkenazy pitää tiiviisti yhteyttä muihinkin huippuorkestereihin, joiden kanssa hän

on solminut läheisiä yhteistyösuhteita vuosien varrella; näitä ovat Philharmonia-orkesteri, Clevelandin orkesteri, San Franciscon sinfoniaorkesteri ja Deutsches Symphonie Orchester Berlin.
Vladimir Ashkenazy esiintyy useilla Ondinen tallenteilla. Hän on levyttänyt Ondinelle mm. Dvořákin 9. sinfonian, ”Uudesta maailmasta”, ja Richard Straussin teoksia Tšekin filharmonian kanssa sekä Brucknerin f-mollisinfonian DSO Berlinin kanssa. Hän on myös levyttänyt Helsingin kaupunginorkesterin kanssa Josef Sukin *Asrael* sinfonian ja Rautavaaran 3. pianokonserton, ”Gift of Dreams”, jonka hän itse tilasi säveltäjältä teokseksi, jossa hän voi esiintyä pianosolistina ja johtaa orkesteria pianon äärestä.

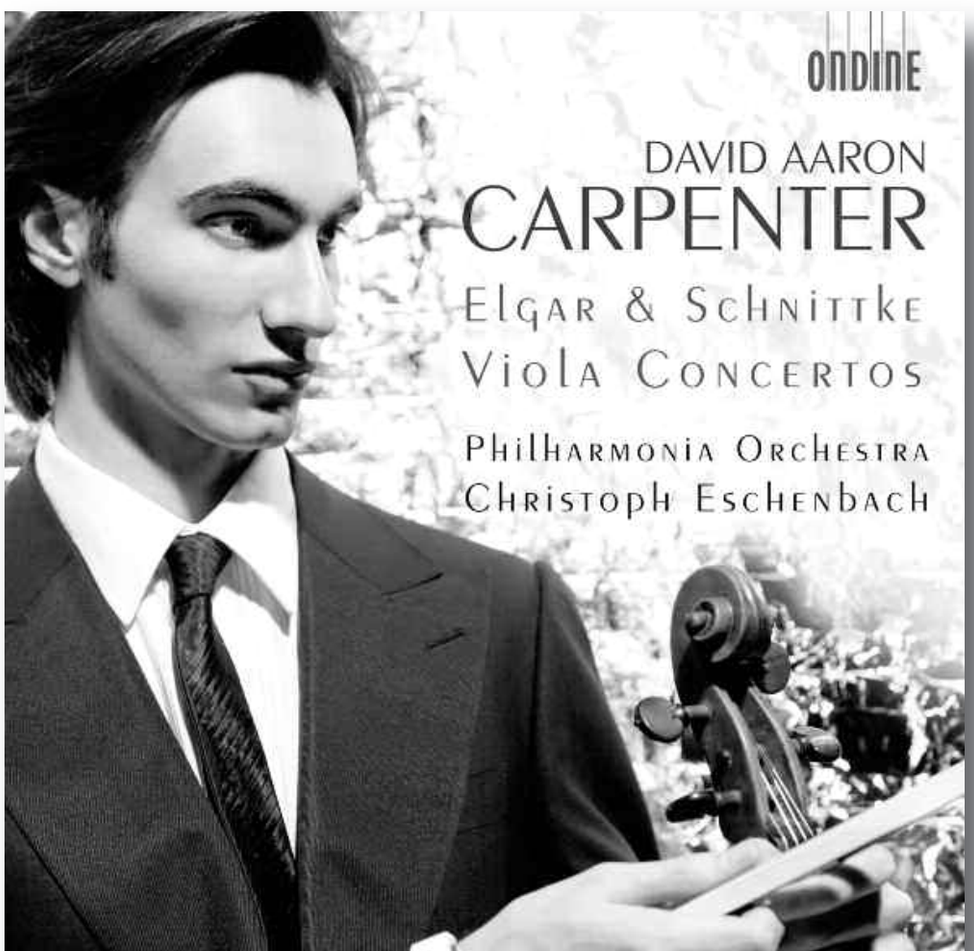

Also available:
ODE 1153-2
“Carpenter plays with superlative assurance and magnetic conviction [...].
An impressive and bold debut.” – ***Gramophone, October 2009, Editor’s Choice***

Made in the E.U. ODE 1188-2